25 de març: L'Anunciació del Senyor

Text de l'Evangeli (*Lc* 1,26-38): I en el mes sisè l'àngel Gabriel fou enviat per Déu a una ciutat de la Galilea, anomenada Natzaret, a una verge, esposada amb un home de nom Josep, de la casa de David; i el nom de la verge era Maria. I entrà on era ella, i li digué: «Salve, plena de gràcia, el Senyor és amb tu!». Però ella, torbada amb aquestes paraules, considerava quin podia ser el sentit d'aquesta salutació. I l'àngel li digué: «No tinguis por, Maria, perquè has trobat gràcia davant Déu. Vet aquí que concebràs en el teu si, i infantaràs un fill, i li posaràs el nom de Jesús. Aquest serà gran, i li diran Fill de l'Altíssim, i el Senyor Déu li donarà el tron de David el seu pare, i regnarà sobre la casa de Jacob eternament, i el seu regne no tindrà fi».

I Maria digué a l'àngel: «¿Com serà això, ja que no conec home?». I responent l'àngel, li digué: «L'Esperit Sant vindrà damunt teu, i el poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el que naixerà serà anomenat sant, Fill de Déu. I vet aquí que Elisabet, la teva parenta, també ella ha concebut un fill en les seves velleses, i aquest és el sisè mes per a la qui era anomenada estèril; perquè per a Déu no hi ha res impossible». I digué Maria: «Vet aquí l'esclava del Senyor, que es faci en mi segons la teva paraula». I l'àngel es retirà de davant d'ella.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Salve, plena de gràcia»

Dr. Johannes VILAR
(Köln, Alemanya)

Avui, en el «Salve, plena de gràcia» (Lc 1,28) escoltem per primera vegada el nom de la Mare de Déu: Maria (segona frase de l'arcàngel Gabriel). Ella té la plenitud de la gràcia i dels dons. S'anomena així: "Keharitoméne", «plena de gràcia» (salutació de l'Àngel).

Potser amb 15 anys i sola, Maria ha de donar una resposta que canviarà la història sencera de la humanitat. Sant Bernat suplicava: «A vós us és ofert el preu de la nostra salvació: consentiu, serem lliures immediatament. Ho espera tot el món, prostrat als vostres genolls. Doneu la vostra paraula i concebeu la [Paraula] divina». Déu espera una resposta lliure, i "La plena de gràcia", tot representant tots els necessitats de la Redempció, respon: "génoitó", faci's! Des d'avui ha quedat Maria lliurement unida a

l'Obra del seu Fill, avui comença la seva Mediació. Des d'avui és Mare dels qui són u en Crist (cf. Ga 3,28).

Benet XVI deia en una entrevista: «[Voldria] desvetllar l'ànim d'atrevir-se a decisions per a sempre: només elles possibiliten créixer i anar endavant, el que és gran en la vida; no destrueixen la llibertat, sinó que fan possible la seva orientació correcta. Prendre aquest risc —el salt vers allò que és decisiu— i amb això acceptar la vida enterament, això és el que desitjaria transmetre». Maria: heus aquí un exemple!

Tampoc Sant Josep resta al marge dels plans de Déu: ell ha d'acceptar el fet de rebre la seva esposa i posar nom al Nen (cf. Mt 1,20s): Jesua, "el Senyor salva". I ho fa. Un altre exemple!

L'Anunciació revela també la Trinitat: el Pare envia el Fill, encarnat per obra de l'Esperit Sant. I l'Església canta: «La Paraula Eterna pren avui carn per nosaltres». La seva obra redemptora —Nadal, Divendres Sant, Pasqua— és present en aquesta llavor. Ell és l'Emmanuel, «Déu amb nosaltres» (Is 7,15). Alegra't humanitat!

Les festes de Sant Josep i de l'Anunciació ens preparen admirablement per a celebrar els Misteris Pasquals.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «I la qui ha de ser Mare de Déu confia que la seva virginitat ha de romandre sense detriment. Per què havia de dubtar d'aquest nou gènere de concepció, si se li promet que l'Altíssim posarà en joc el seu poder? La seva fe i la seva confiança queden, a més, confirmades en saber que Isabel ha obtingut també una inesperada fecunditat: el que és capaç de fer concebre a una dona estèril pot fer el mateix amb una dona verge» (Sant Lleó el Gran)

- «L'àngel se'n va, la missió es manté, i juntament amb Ella madura la proximitat interior de Déu» (Benet XVI)

- «La Verge Maria realitza de la manera més perfecta l'obediència de la fe. En la fe, Maria va acollir l'anunci i la promesa que li va dur l'àngel Gabriel. Va creure que 'a Déu res no li és impossible' (Lc 1,37). Va donar el seu consentiment: 'Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula' (Lc 1,38) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 148)

Altres comentaris

«No tinguis por, Maria, perquè has trobat gràcia davant Déu»

Mn. Josep VALL i Mundó
(Barcelona, Espanya)

Avui celebrem la festa de l'Anunciació del Senyor. Déu, amb l'anunci de l'àngel Gabriel i l'acceptació de Maria de l'expressa voluntat divina d'encarnar-se en les seves entranyes, assumeix la naturalesa humana —«en tot igual a nosaltres, llevat del pecat»— per enlairar-nos com a fills de Déu i fer-nos així partícips de la seva naturalesa divina. El misteri de fe és tan gran que Maria, davant d'aquest anunci, es queda com espantada. Gabriel li diu: «No tinguis por, Maria» (Lc 1,30): el Totpoderós t'ha mirat amb predilecció, t'ha escollit com a Mare del Salvador del món. Les iniciatives divines trenquen els dèbils raonaments humans.

«No tinguis por!». Paraules que llegirem sovint als Evangelis; el mateix Senyor les haurà de repetir als Apòstols quan aquests sentin de prop la força sobrenatural i també la por o l'esglai davant les obres prodigioses de Déu. Ens podem preguntar el perquè d'aquesta por. És una por dolenta, un temor irracional? No!; és un temor lògic en aquells que es veuen petits i pobres davant Déu, que senten clarament la seva flaquesa, la debilitat davant la grandesa divina i experimenten la seva poquesa enfront de la riquesa de l'Omnipotent. És el papa sant Lleó qui es pregunta: «¿Qui no veurà en Crist mateix la pròpia debilitat?». Maria, la humil noia del poble, es veu tan poca cosa... però en Crist se sent forta i desapareix la por!

Aleshores comprenem bé que Déu «escull allò que hi ha de feble al món per confondre allò que és fort» (1Co 1,26). El Senyor mira Maria veient la petitesa de la seva serventa i obrant en Ella la més gran meravella de la història: l'Encarnació del Verb etern com a Cap d'una renovada Humanitat. Què bé s'apliquen a Maria aquelles paraules que Bernanos va dir a la protagonista de La alegria: «Un sentit exquisit de la seva pròpia flaquesa la reconfortava i la consolava meravellosament, perquè era com si fos el signe inefable de la presència de Déu en Ella; Déu mateix resplendia en el seu cor».